

РЕШЕНИЕ

№ 1859

гр. София, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 23.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **10785** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.128а от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по искова молба на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество /КПКОНПИ/, с която е предявен иск по чл.128, ал.1, т.8 АПК за обявяване нищожността на Решение № 6774/14.11.2022г., постановено по адм.д. № 4853/2022г. по описа на Административен съд София-град.

Ищецът счита решението за нищожно поради абсолютната му неразбираемост и неизпълняемост. Съображенията, които излага в подкрепа на това твърдение са обосновани с определения срок за изпълнение на решението – 14-дневен от влизането му в сила, а с оглед нормата на чл.40, ал.3 ЗДОИ, решението на административния съд е окончателно, т.е. влиза в сила на датата на постановяването му. С оглед обстоятелството, че решението е връчено на 18.11.2022г., четири дни от срока за изпълнение вече били изтекли. Този срок отделно от посоченото, се мотивира, че е крайно недостатъчен за предоставяне на решенията на КПКОНПИ за предявяване на иски за отнемане на незаконно придобито имущество. Същите се посочва, че са в голям обем /527 броя за процесния период от 23.01.2018г. до 31.12.2021г./ като съдържат множество лични данни на трети лица – имена, адреси, ЕГН, банкови сметки и прочие, които трябва да бъдат заличени. В случая съдът, без да защити интересите на третите лица и при превратно тълкуване на обстоятелствата, без да е запознат с дейността на КПКОНПИ и данните, които тя събира при проверката на имуществото на лицата, решил, че същата следва да се предостави без да съобрази

целта на закона. Неправилна била преценката, че е налице надделяващ обществен интерес с оглед неправилното прилагане на закона. В случая можело да се приеме, че основната цел на заявлението за достъп до обществена информация на Фондация „Антикорупционен фонд“ е набавяне на информация за проверяваните лица, свързаните с тях лица и трети лица – ответници по исковете, предявени от КПКОНПИ, а не да си създаде мнение за дейността на задължения субект. Отделно от това в съдебно заседание чрез пълномощника си посочва, че ако бъдат заличени личните данни, съдържащи се в решенията на КПКОНПИ, то от тях ще остане само информацията, която е обнародвана в Държавен вестник на основание чл.155, ал.1 ЗПКОНПИ - данни за постъпилото искане; опис на имуществото, указания за срока, в който заинтересованите лица могат да предявят своите претенции върху имуществото, както и датата, за която се насрочва първото заседание, която не може да е по-рано от три месеца от публикуването на обявлението. Въз основа на съдържанието на посочената правна норма се обосновава извод, че за постигане на целите на Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/, обективирани в чл.2, ал.1 от него, фондацията може да си състави мнение за дейността на задължения субект от информацията, обнародвана в Държавен вестник по посочения ред.

Твърдението за неразбираемост на атакуваното решение се обосновава с нормите на чл.72, 73 и 74 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, както и с нормата на чл.62, ал.2 от Закона за кредитните институции, постановяващи, че данъчната и осигурителната информация са защитена тайна, съответно, че банкова тайна са фактите и обстоятелствата, засягащи наличностите и операциите по сметките и влоговете. Неразбираемо и чрез тълкуване било как съдът задължава да се предостави банкова информация за проверяваните лица, свързаните с тях лица и трети лица ответници по исковете, предявени от КПКОНПИ за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество, предоставянето на която информация съдът охранява, още повече без тяхното изрично съгласие и при надделяващ обществен интерес.

Изложеното в исковата молба се поддържа в съдебно заседание чрез служител с юридическо образование Д. и юрисконсулт К., които претендират присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Допълнителни съображения по съществото на спора излагат в писмена защита.

Ответникът по предявения иск, чрез юр.П. в съдебно заседание, моли предявеният иск за бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Счита, че наведените от ищеца твърдения са единствено и само по основателността на съдебното решение, а не по неговата валидност. Изложените твърдения за нищожност, мотивирани с абсолютна неразбираемост и неизпълняемост на решението намира за недоказани. В случая твърди, че е налице ясно, обосновано, мотивирано решение, в което са обсъдени всички твърдения на страните и диспозитивът е в съответствие с изложеното в мотивите, т.е. не може да се твърди, че е налице неразбираемост на съденото решение. Счита, че аргументите по същество и несъгласието със съдебното решение, че поисканата информация представлява обществена такава, не могат да бъдат предмет на това производство и не могат да бъдат основание за неизпълнение на съдебното решение, нито за обявяване на неговата нищожност. Счита, че ответната страна води настоящото дело недобросъвестно, единствено с цел неизпълнение на съдебното решение или неговото отлагане, и че образуването на производство по чл.128а АПК представлява злоупотреба с процесуални права. За сведение съобщава, че

изпълнението на съдебното решение е спряно по инициатива на административния орган, а не като някаква обезпечителна мярка в съдебно производство, за да бъде образувано делото за нищожност. Моля да бъдат присъдени разноски.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, и ги прецени в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Със заявление вх.№ ДООИ-9/29.04.2022г. Фондация „Антикорупционен фонд“ поискала предоставянето от КПКОНПИ по реда на ЗДОИ на препис от решенията на комисията за предявяване на иск за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество, издадени на основание чл.140, ал.2, т.2 ЗПКОНПИ, издадени в периода 23.01.2018г. до 31.12.2021г.

С Решение № ДООИ-9#3/12.05.2022г. на П. Й. – оправомощен член на КПКОНПИ, на основание чл.28, ал.2 и чл.37, ал.1, т.1 и т.2 ЗДОИ е отказано предоставянето на достъп до обществена информация по посоченото заявление.

По жалба на заявителя в Административен съд София-град е образувано адм.д. № 4853/2022г., производството по което е приключило с постановяването на Решение № 6774/14.11.2022г., с което обжалваният отказ е отменен и преписката е изпратена на КПКОНПИ за повторно разглеждане при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона в 14-дневен срок от влизането на решението в сила. Решението, видно от разписка на л.50 по адм.д. № 4853/2022г., е съобщено на комисията на 18.11.2022г. Решението, на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ, е окончателно и не подлежи на обжалване, съответно влиза в сила от датата на постановяването му.

Съгласно разпоредбата на чл.128, ал.1, т.8 АПК на административните съдилища са подведомствени всички дела по искания за обявяване на нищожност, обезсилване или отмяна на решения, постановени от административните съдилища. Според чл.128а, ал.1 АПК исковете за обявяване на нищожност на решения и определения, които преграждат по-нататъшното развитие на производството, постановени от административните съдилища или от Върховния административен съд, могат да се подават безсрочно.

Въз основа на това съдът приема, че искът, с който е сезиран, е допустим.

Разгледан по същество, е неоснователен.

Нищожността на съдебните решения е резултат от най - тежките пороци във връзка с формиране на волята на съдебния орган. Касае се за недостатъци, свързани с функционирането на съда, с надлежното сформирание на състава му, с изключителното му овластяване да разрешава съдебни спорове, с формата или с абсолютната невъзможност да бъде разбрана изразената воля.

В конкретния случай, решението, чиято нищожност се иска да бъде обявена, е съдебен акт, имащ окончателен характер и също може да бъде засегнато от порок, водещ до неговата нищожност.

Въпреки липсата на изрична регламентация в процесуалния кодекс, съдебната практика приема, че исковият ред е самостоятелна форма на защита срещу нищожните съдебни актове, като такива, засегнати от най-тежкия порок. В доктрината и съдебната практика се приема, че нищожност на съдебното решение е налице, когато решението е постановено извън правораздавателната власт на съда; в незаконен състав - еднолично от съдия, вместо от съдебен състав, когато това е предвидено, само от съдебни заседатели или с участие на лице, което не е било избрано за съдебен заседател; при неспазване на изискуемата форма – устното или

неподписаното решение, когато се дължи на отказ, а не на пропуск за подписването му; при неразбираемост на волята на съда, която не може да бъде разкрита по пътя на тълкуването и др. Нищожното решение, за разлика от недопустимото, не е годно да породи правни последици, ето защо това е единственият порок, за който е предоставена възможност да се отстрани освен по пътя на обжалването, и по искворед, безсрочно.

Наведените с исковата молба основания, обаче, не представляват пороци, водещи до нищожност на процесното определение. Съдебният акт е постановен в рамките на правораздавателната власт на административния съд – съгласно изричната разпоредба на чл.40, ал.1 ЗДОИ решенията за предоставяне на достъп до обществена информация или за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация се обжалват пред съответния административен съд, по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съобразно правилата на местната подсъдност, регламентирани в чл.133 АПК, с оглед седалището на жалбоподателя, делото е местно подсъдно на Административен съд София-град. Делото е разгледано в състав от един съдия, в съответствие с разпоредбата на чл.164 АПК, съответно решението е постановено от законен състав. Незаконен съдебен състав би бил налице, ако подписалия съдебният акт съдия няма качеството съдия в Административен съд София-град.

Спазена е изискуемата форма, съдебният акт е подписан от председателя на състава. Решението не е неразбираемо, както твърди ищецът – волята на съда е изразена ясно и недвусмислено - преписката е върната за ново произнасяне от КПКОНПИ при съобразяване на дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона като е посочено изрично, че от административния орган не са ангажирани доказателства за това да е поискал съгласието на лицата, за които се отнася търсената информация по реда на чл.31 ЗДОИ, нито е извършил преценка дали в случая е налице надделяващ обществен интерес от предоставянето на информацията, в който случай несъгласието на третите лица не е пречка за предоставяне на информацията с оглед разпоредбата на чл.37, ал.1, т.2 ЗДОИ. Следва да се посочи, че законът въвежда презумпция за наличие на надделяващ обществен интерес във всеки един случай /§ 1, т.5, изр.2-ро ДР ЗДОИ/ като в тежест на задължения субект е да докаже, че такъв не е налице.

В контекста на посоченото и чл.37, ал.1 ЗДОИ следва да бъдат съобразени и нормите на чл.72, 73 и 74 ДОПК и чл.62, ал.2 ЗКИ, като обективирани в тях правила, обратно на твърденията на ищеца, не обосновават извод за неразбираемост на атакуваното решение. Формулираните в тази насока възражения в исковата молба представляват по същество твърдения за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон – основание за касационно оспорване по чл.209, т.3, предл.1-во АПК, но не формират извод за отсъствие на ясно изразена воля на съда.

Неоснователно намира съдът в настоящия му състав и възражението за неизпълняемост на съдебният акт. На първо място следва отново да се уточни, че с него преписката е върната на КПКОНПИ за ново произнасяне по подаденото от ответника заявление за предоставяне на достъп до обществена информация. Що се касае до необходимия по – дълъг срок за извършване на необходимите процесуални действия във връзка със заличаване на личните данни на третите лица, до които се отнася исканата от заявителя информация, то разпоредбата на чл.30, ал.1 ЗДОИ предвижда изрично, че срокът по чл.28, ал.1 може да бъде удължен, но с не повече от 10 дни, когато поисканата в заявлението информация е в голямо количество и е

необходимо допълнително време за нейната подготовка.

По изложените съображения съдът приема, че искът, с който е сезиран е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Основателна при този изход на спора, е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което следва да бъде определено в размер на 100 лева, на основание чл.24 НЗПП вр. чл.37 ЗПП вр. чл.78, ал.8 ГПК вр. чл.144 АПК, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на спора.

Воден от горното, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество иск с правно основание чл.128, ал.1 т.8 АПК за обявяване нищожността на Решение № 6774/14.11.2022г., постановено по адм.д. № 4853/2022г. по описа на Административен съд София-град.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество да заплати на Фондация „Антикорупционен фонд“ сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: